

KAYSERİ'DEKİ YOL
ARKADAŞLARI

Akif Emre Üzerine

ERDAL BAYRAKTAR

Bize cevaplanması zor çetin sorular, taşınması ağır büyük sorumluluklar bırakarak göçüp gitti dünyamızdan...

Resullerin/ Nebilerin en sonda Efendimiz (s.a.v)'in siretlerinden bize kalan miraslardan/ sünnetlerden biri de Hira'yı yaşamaktır. Hz. İbrahim'in Kevni ayetlere bakarak Yaratıcısı'nı bulma arayışı ve Hz. Peygamber'in Vahiy öncesi Hira tecrübesi bu sünnetin mahiyeti hakkında bize bilgi vermektedir. Kitab-ı Kerim, fitri ahidlerini iman ahidleriyle taçlandıranlara bu sünneti, Kıyam- 1 Leyl ibadetiyle bütün bir hayata yaymalarını öğütler.

Hira' yı yaşamak varlık, var oluş hakkında düşündürmektir. Her düşünmek soru sormaktır. Her cevap yeni sorulara kapı aralamaktadır. Her cevap insana sorumluluk yükler. Kemal sürecimiz böyle böyle devam eder gider, emanet edilen ömür nihayete erinceye kadar. Var oluşa dair sorularımız Vahiy' le cevabını bulur ama bunu içselleştirme, salih amele dönüştürme sancıları her vakit devam eder ta ki mutmain oluncaya kadar. İtminan olma hali bize gösterildiği zaman nihayete erecektir. Dolayısıyla, her dem Hak ve Sabr üzere olma emredilmiştir.

Hira'sını yaşamayanlar, var oluş sancısı çekmeyenler, bu sancıyı dindirmek için ikram edilen Vahiy nimetini de anlama rüştüne eremiyorlar.

Düşünmek nazar etmekle başlar. Bakmayanlar göremezler. Görmek, dıştan (zahir) içe (batın), içten dışa gerçekleşen bir ameliyedir. Varlığa, var oluşa, nihayetinde Hakikat'e ermeye dönük bu ameliyenin devamında, Kerim olan Rabbimiz bizlere Basiret nimetini bahşeder. Basiret sahipleri yolculuklarında Hikmet' le karşılaşır. Kime Hikmet verilmişse ona ne çok hayır verilmiştir. Basiret ve Hikmet sahipleri Furkan'a nail olarak ulül-elbâb mertebesine ulaşırlar. Bu mertebeye/ mertebelere ulaşmak yol'a niyet etmekle başlar. Yol'un her aşamasında

yaşanan imtihanlar Yolcu' nun yeni hallere ulaşmasına, bu hallerin sonucunda yeni mertebelere, ikramlara, lütuflara nail olmasına vesile olur. Bundan sebep, Resuller Yol'a, Yolcu'ya, Yolculuk'a dair insanlara ne çok şey söylemekte ve anlatmaktadırlar.

Akif Emre de altmış yıllık yolculuğunda ne tür imtihanlara tabi tutuldu, ne tür haller yaşadı, hangi menzillere uğradı, hangi makamlara, mertebelere ulaştı, hangi ikram ve lütuflarla karşılaştı. Bunu ancak Rabbi, kendisi ve ona refiklik yapan yol arkadaşları bilir.

Akif Abi kendini Âdemoğlu' nun hikâyesinin bir parçası görerek; yeryüzüne, insanlığa, İslam'a, Müslümanlara, İslam Ümmeti'ne, İslamcılığa, İslami Hareketlere dair sorular soran, bu soruların cevabını bulmak için bütün bir yüreğini ve aklını insanlığa ve hassaten Ümmet'e açan bir insandı. Tevhid' in varlığa, bilgiye, sosyolojiye dair bütünlükçü anlayışını en güzel şekilde temsil eden insanlardan biriydi.

Vefatından üç gün önce yazdığı bir yazıda (*İran toplumunun gelecek tahayyülâtı, Yeni Şafak, 20 Mayıs*) İran özelinde, Müslümanların modern Batılı hayat karşısında nasıl bir tutum almaları, bu modern meydan okumaya kendi imkânları içerisinde nasıl cevap vermeleri gerektiğini tartışıyordu:

"Batılı hayat tarzına, tüketim kültürüne, neoliberal dünyaya açılması durumunda toplumdan önce sistemin nasıl tepki vereceği hayati önem kazanıyor. Dışardan görüntüsünün aksine özellikle şehirli, eğitilmiş İranlıların modernleşmeye, tüketim toplumu olma yolunda bir adaptasyon sorunu olacağını sanmıyorum. İran dışındaki dünyayı bir cennet hayal eden İranlıların bu cennet tahayyülünü nasıl gerçekleştirecekleri, buna sistemin nasıl cevap vereceği ülkenin geleceğini belirleyecek. Belli ki büyük sloganlarla yola çıkan devrimin halkın önemli kısmına bu cennet hayalini gerçekleştirmedi."

İran özelinde yaşanan bu durumun bütün dünyadaki Müslümanların meselesi olduğunu, bu meseleyle topyekûn Ümmet olarak yüzleşmemiz gerektiğini zikrediyordu:

"Batı'nın ayartıcı kültürü ve toplum tahayyülüne Müslüman bir toplumda karşılık bulunabilir mi? Bu soru tüm Müslüman toplumların, seçkinlerin, ulemanın, aydınların cevaplaması, yüzleşmesi gereken hayati bir sorudur."

Akif Abi'nin sorduğu bu soruyu onun açtığı bu kanaldan bu güne kadar tartışan tek kişi Serbestiyet sitesindeki köşesinden Alper Görmüş oldu: (<http://www.serbestiyet.com/yazarlar/alper-gormus/muslumanlar-japonlar-ve-modern-yasam-791478>) Merhumun arkasından güzelleme yapanlar bu can yakıcı sorularla yüzleşmekten kaçındılar. Yüzleşmekten kaçındıkları yetmezmiş gibi, neoliberal politikaların Türkiye'de yaygınlaşmasına ve derinleşmesine de sessiz kalarak destek verdiklerinin farkında bile değiller. Akif Abi' nin tabiriyle; neo "mustağrip aydınlar", neoliberal

düzen lehine demokrasi söylemleri üzerinden Müslüman halkları ikna süreçlerine devam ediyorlar.

Modern neoliberal ideoloji ve onu temsil eden dünya, Akif Abi' nin vefatından sonra da bütün bir yeryüzünü talan etmeye, Batı dışı dünya' ya, İslam alemine, Müslümanlara, mazlumlara meydan okumaya, hunharca saldırmaya devam ediyor. Akif Emre'yi anmak, bu meseleyle hesaplaşmak ve bu meselenin halli için sorumluluk almaktır, Müslüman toplumlar, seçkinler, ulema ve aydınlar olarak. Aslında Akif Emre'yi konuşmak kendimizi konuşmaktır. Yeryüzünü, mazlumları, mustazafları, İslam'ı, Müslümanları konuşmaktır. Vefat edenin ardından Rahim olan Allah' tan onun için rahmet dilenir. Bir kişiyi zikretmek ondaki meziyetleri, faziletleri, örnekleri kendimizde görmek içindir.

Her zikir arınmaya ve kurtuluşa vesile olması içindir.

Akif Abi her daim Hira'sını yaşayan bir insan görüntüsü verirdi. Vahy' e muhatap olduktan sonra insanın Hira sürecine Allah rızası ve Ahiret'teki hesap kaygısı da eklenir. O'nu yolda yürürken gördüğümüzde; sanki bedeni burada, ruhu, aklı başka bir yerdeymiş gibi bir duyguya kapılırdınız. Sanki bir şeylere yoğunlaşmış gibi önüne bakarak yürürdü. Dert sahibi olmak, Zikir ve Vird üzere yaşamak böyle bir şey miydi acaba? Akif abi, Müslümanlığı, dünya ve ahiret felahı için varoluşsal bir tercih olarak özenle taşırdı hayatında. Hayatın ve memadın olmazsa olmazıydı İslam onun için. İslam' ın varlık için anlamı anlaşılmadan, Akif abi anlaşılabilir. İslam ve ümmet onun hayatına sinmişti. Onunla karşılaştığımızda bunu hissederdiniz. Bu o kadar öyleydi ki; kendisini hiç görmeyenler dahi onun ölüm haberini duyduğunda, bütün söylenenlerden bu iki kelime akıllarında kalıyordu. Bu konuyla ilgili bir hatıramı paylaşmak istiyorum.

Merhumun cenaze namazını ikame etmek için Fatih Camii avlusuna intikal ettiğimizde, musalla taşına doğru önümden bir genç arkadaş akülü sandalyesiyle seyrediyordu. Sonunda ikimizde musalla taşına yakın bir yere konumlandık. Belirli bir vakit geçtikten sonra selam verdim, hayırdır sizin de mi cenazeniz var diye sordum. Evet dedi, yakınım değil ama bir cenaze için geldim. Hayırdır kimdir dedim. Akif Emre için geldim dedi. Tanışıyor musunuz? dedim. Hayır, televizyonlardan duydum: İyi adammış, Ümmetçiymiş, Kudüs açığıymış onun için geldim dedi. O anda içimden, Akif abi bu şahitlik sana yeter, ne mutlu sana dedim. Akif abi giderayak bana böyle temiz yürekli bir kardeşte bıraktı. İnsanların kalbine sevgiyi yerleştiren Vedud olan Allah' tır. Siz önünüze bakıp yürümekle mükellefsiniz.

Akif Abi'yi hatırlamak ve anlamak; onun davasını, derdini bilmekten, davası, derdi için sorduğu soruların cevabını bulmak, ümmetin çektiği acıları dindirmek için gayret etmek ve sorumluluk almaktan geçmektedir. ❖